

**EFICIENTIZAREA MANAGEMENTULUI COOPERĂRII
INTERNAȚIONALE ÎN VEDEREA PREVENIRII ȘI COMBATERII
AMENINȚĂRILOR NECONVENȚIONALE**

**STREAMLINING THE MANAGEMENT OF INTERNATIONAL
COOPERATION IN ORDER TO PREVENT AND COMBAT
UNCONVENTIONAL THREATS**

Drd. Sergiu-Mihai IONIȚĂ*

Rezumat: În acest articol autorul prezintă, pe scurt, faptul că, la ora actuală, la nivelul Uniunii Europene, există o preocupare permanentă din partea statelor membre și a liderilor europeni pentru găsirea celor mai bune căi și modalități de eficientizare a managementului cooperării internaționale în vederea prevenirii și combaterii amenințărilor neconvenționale.

Cuvinte cheie: cooperare; amenințări neconvenționale; securitate; organizații teroriste; crimă organizată; prevenire; combatere.

Abstract: In this article, the author summarizes the fact that at present, at European Union level, there is a constant concern on the part of Member States and European leaders to find the best ways and means to streamline the management of international cooperation in order to prevent and combating unconventional threats.

Keywords: cooperation; unconventional threats; security; terrorist organizations; organized crime; prevention; tackling.

Începutul acestui secol, perioadă caracterizată de accentuarea globalizării și creșterea interdependențelor economice, politice și sociale, a generat o creștere a volumului capitalurilor obținute din activități specifice grupărilor crimei organizate transfrontaliere și o nevoie mai mare de reciclare a fondurilor astfel obținute. Pe de altă parte, grupurile de crimă organizată, dată fiind puterea financiară mai sus enunțată, au ajuns să influențeze și să controleze anumite țări, domenii importante din economie, finanțe, politică și administrație.

---

* Universitatea Națională de Apărare „CAROL I”, ionita.sergiu@myunap.net.

Globalizarea, privită ca principal vector al dezvoltării, sau ca un factor perturbator major al „dinamicii societății”, pe de-o parte acceptată, iar pe de altă parte contestată, reprezintă o evoluție definitorie a contemporaneității la care sunt racordați toți actorii mediului internațional de securitate. În acest context apare necesitatea punerii în valoare a situațiilor prielnice generate de acest fenomen ca principal vector al dezvoltării, dar și identificarea limitelor și provocărilor la care le poate da naștere ca factor perturbator, în vederea găsirii soluțiilor optime de răspuns la acestea.

Unele amenințări neconvenționale cum sunt terorismul și crima organizată rămân la un nivel ridicat în Uniunea Europeană. Crima organizată acționează de cele mai multe ori transfrontalier cu un ritm de creștere galopant. În acest sens, Uniunea Europeană și agențiile sale pun la dispoziția statelor membre instrumentele necesare pentru a-și intensifica lupta împotriva amenințărilor neconvenționale prin aplicarea eficientă a legii.

La nivelul Uniunii Europene au fost adoptate o serie de acte normative care sunt în măsură să facă posibilă cooperarea în vederea combaterii amenințărilor neconvenționale între statele membre, la nivelul aplicării legii. În această categorie intră directivele adoptate, protocoalele de cooperare, spre exemplu: între **Europol** (Agenția Uniunii Europene pentru Cooperare în Materie de Aplicare a Legii) și **Euro Just** (Agenția Uniunii Europene pentru Cooperare în Materie de Justiție Penală), și alte acte normative privind schimbul de informații, precum și cele cu privire la înființarea Grupului Comun de Investigații.

Toate aceste reglementări oferă o bază solidă în acest domeniu, conferind Uniunii Europene suficiente instrumente necesare combaterii întregii palete a tipologiei amenințărilor neconvenționale.

Eficiența instrumentelor legislative elaborate de către structurile abilitate ale Uniunii Europene este diminuată de lipsa unei metodologii și a unui cadru comun care să permită statelor membre să adopte o modalitate de lucru comună pentru combaterea amenințărilor neconvenționale.

În opinia noastră, în scopul eficientizării lucrului în comun al statelor membre necesar combaterii amenințărilor neconvenționale în Uniunea Europeană, trebuie să se acorde o mai mare importanță îmbunătățirii cunoștințelor și înțelegerii conceptului de amenințare internațională având ca reacție eficientizarea procesului de aplicare a legii, o mai mare

importanță *cooperării judiciare* eficiente cu precădere cea oferită de Euro Just destinată sprijinirii activității operaționale (în acest sens s-a solicitat viitoarelor președinții ale Uniunii Europene să formuleze propuneri privind Modelul European de Informații în Domeniul Criminalității inclusiv înființarea unui grup de lucru format din experți în domeniu) și să se introducă un model european, bazat pe principiile strategiei-cadru privind informațiile, în vederea îmbunătățirii eficienței privind cooperarea în cadrul aplicării legii la nivelul Uniunii Europene.

Liderii europeni se preocupă constant pentru găsirea celor mai bune căi și modalități de eficientizare a managementului cooperării statelor membre în scopul combaterii amenințărilor neconvenționale în Uniunea Europeană.

La această dată cooperarea pentru contracararea amenințărilor neconvenționale se desfășoară în domeniul securității și apărării, informativ și polițienesc.

Cooperarea pentru prevenirea și combaterea amenințărilor neconvenționale în domeniul securității și apărării în cadrul Uniunii Europene încearcă să se consolideze, în special după summitul de la Bratislava – 2016, unde liderii Uniunii au hotărât să acorde atenție securității externe și apărării europene. În acest sens, Consiliul European a aprobat *Planul de Punere în Aplicare privind Securitatea și Apărarea*, care stabilește parcursul dezvoltării politicii Uniunii Europene de securitate și apărare.

Planul este axat pe prioritățile strategice cuprinse în Strategia Globală a Uniunii Europene, în special, pe răspunsul la conflictele și crizele externe; consolidarea capacităților partenerilor; protecția Uniunii Europene și a cetățenilor acesteia.

Unele dintre măsurile concrete luate de liderii Uniunii care să ducă la îndeplinirea obiectivelor propuse sunt: procesul anual coordonat de revizuire privind apărarea (CARD) necesar consolidării cooperării statelor membre în domeniul apărării; cooperarea structurată permanentă (PESCO) executată în scopul consolidării cooperării în domeniul apărării între statele membre ale Uniunii care doresc să consolideze securitatea și apărarea Europei; instituirea unei capacități militare de planificare și conducere (MPCC) pentru îmbunătățirea structurilor de gestionare a crizelor;

consolidarea setului de instrumente de răspuns rapid al Uniunii Europene, inclusiv a grupurilor tactice de luptă ale Uniunii Europene și a capacităților civile.

Procesul anual coordonat de revizuire privind apărarea trebuie să ofere imaginea de ansamblu a cheltuielilor pentru apărare, a investițiilor naționale și a eforturilor de cercetare, la nivelul Uniunii Europene.

Această revizuire sporește transparența și vizibilitatea politică a capacităților de apărare europene, având ca beneficii identificarea deficitelor în condiții mult mai bune, cooperarea în domeniul apărării mult mai profundă și planificarea cheltuielilor pentru apărare mult mai coerentă.

Consiliul European a aprobat catalogul progreselor, la 25 iunie 2018, unde a evaluat deficitele în materie de capacități de apărare europene și obiectivele propuse a fi realizate. La nivelul Uniunii Europene 25 de state membre au convenit să își consolideze cooperarea în domeniul apărării.

Tratatul de la Lisabona prevede că un grup de state membre își poate consolida cooperarea în domeniul apărării prin stabilirea unei cooperări structurate permanente (PESCO).

Pentru a consolida securitatea și apărarea Europei, liderii Uniunii Europene au propus, la 22 iunie 2017, realizarea cooperării structurată permanente. În acest sens Consiliul European a adoptat, la 11 decembrie 2017, o decizie de stabilire a PESCO. Toate statele membre ale Uniunii Europene participă la PESCO, cu excepția a două țări (Danemarca și Malta).

Începând cu anul 2018, pentru realizarea PESCO au fost propuse de către statele membre ale Uniunii Europene și adoptate de către Consiliul European o serie de proiecte în domeniul securității și apărării Europei.

Statele participante, membre ale Uniunii Europene, au propus inițial 17 proiecte, în acest domeniu al apărării, care urmează a fi cuprinse în cadrul PESCO, care fac referire la crearea și dezvoltarea capacităților de apărare, precum și disponibilitatea operațională a acestora în domeniul apărării la nivelul Uniunii Europene.

Consiliul European a adoptat formal, la 6 martie 2018, aceste proiecte inițiale și a adoptat o foaie de parcurs pentru punerea în aplicare a PESCO, iar la 25 iunie 2018, a adoptat normele de guvernare pentru proiectele propuse. La 19 noiembrie 2018, a fost adoptat un al doilea set de 17 proiecte care vizează domenii precum formarea și dezvoltarea capacităților de securitate și apărare, disponibilitatea operațională pe uscat,

pe mare și în aer, precum și apărarea cibernetică, la finalul anului erau adoptate 34 de proiecte. Anul următor (11 noiembrie 2019), au mai fost adoptate încă 13 proiecte care urmează să fie realizate în cadrul PESCO.

La această dată sunt în desfășurare 47 de proiecte în domeniul securității și apărării Europei. Unele proiecte noi se axează pe formarea capacităților de securitate și apărare, altele se concentrează pe consolidarea acțiunilor de colaborare ale Uniunii Europene, precum și pe dezvoltarea capacităților pe mare, în aer și în spațiu.

Consiliul European, la 5 noiembrie 2020, a stabilit condițiile generale pentru invitarea, în mod excepțional, a unor state care nu sunt membre ale Uniunii Europene să participe la proiecte individuale în cadrul PESCO, deschizând astfel calea pentru o cooperare mai puternică și mai ambițioasă în domeniul apărării cu partenerii în cadrul Uniunii Europene.

În scopul îmbunătățirii structurilor de gestionare a crizelor, Consiliul European, la 8 iunie 2017, a luat decizia creării unei *capacități militare de planificare și conducere* (MPCC) în cadrul Statului Major al Uniunii Europene, cu ajutorul căreia să ridice nivelul capacității Uniunii Europene de a reacționa rapid, eficace și coerent în situații de criză. Capacitate care are în responsabilitate planificarea operațională și conducerea misiunilor militare PSAC neexecutive, la nivel strategic.

Unul dintre instrumentele pe care Uniunea Europeană le are la dispoziție pentru a răspunde rapid la crize și conflicte sunt „Grupurile tactice de luptă”¹, care au fost create în 2005. Acestea sunt forțe militare care să fie în măsură a fi desfășurate rapid la fața locului, dar nu au putut fi niciodată desfășurate din cauza obstacolelor politice, tehnice și financiare apărute la nivelul statelor membre ale Uniunii Europene.

---

¹ Grupurile de luptă ale Uniunii Europene sunt unități militare aderente Politicii de Securitate și Apărare Comună (PSAC) care este o componentă esențială a Politicii externe și de securitate comună (PESC) a Uniunii Europene. Deseori bazate pe contribuțiile la o coaliție de state membre, fiecare dintre cele optsprezece grupuri de luptă constă într-o structură de nivel batalion, incluzând elemente de sprijin de luptă și sprijin nemijlocit, la care se adaugă capacități de transport strategic și de susținere în teatrul de operații timp de 30-120 de zile. Unitatea trebuie să aibă capacitatea de a fi dislocată în 5-10 zile, pentru a îndeplini, în principal, misiuni în domeniul gestionării crizelor. Grupurile fac prin rotație în mod activ, astfel că două sunt gata pentru desfășurare în orice moment. Forțele sunt sub controlul direct unanim al Consiliului European.

Pentru gestionarea crizelor militare grupurile tactice de luptă reprezintă instrumentul de reacție rapidă al Uniunii Europene, singular și permanent. Acestea au fost create instruite și pregătite să acționeze în situații de criză și conflict de acum 16 ani, dar nu au fost niciodată folosite pentru că nu dispun de o finanțare comună adecvată.

Liderii Uniunii Europene în vederea consolidării capacităților de apărare, au convenit, la 22 iunie 2017, ca desfășurarea grupurilor tactice de luptă să reprezinte un cost comun. Finanțarea grupurilor tactice de luptă va fi gestionată la nivelul Uniunii Europene prin mecanismul Athena în permanență.

Pentru îndeplinirea „obiectivul global 2010” al Uniunii Europene, România participă cu trupe la constituirea a două grupuri tactice de luptă ale Uniunii Europene. În acest sens a semnat împreună cu omologii săi intenția privind înființarea și participarea la două grupuri tactice de luptă astfel:

- intenția privind înființarea unui grup tactic de luptă, cu Bulgaria, Grecia și Republica Cipru, care trebuia să fie operațional în anul 2007 și care făcea parte din capacitatea de reacție rapidă a Uniunii Europene.

- intenția pentru participarea la un grup tactic de luptă care va fi constituit împreună cu Italia și Turcia și care trebuia să fie operaționalizat până în 2010.

De asemenea, Uniunea Europeană încearcă să dezvolte capacitățile civile și să îmbunătățească capacitățile de reacție a gestionării civile a crizelor, inclusiv prin posibila creare a unei capacități de reacție centrale.

S-a constatat că fondurile din bugetele pentru apărare sunt adesea utilizate în mod ineficient, din unele motive, cum ar fi: fragmentarea pieței europene de apărare; duplicarea costisitoare a capacităților militare; insuficientă cooperare în ceea ce privește industria de apărare și nerealizarea interoperabilității la nivel european.

În acest sens, Comisia Europeană a elaborat *Planul de acțiune european în domeniul apărării*, care vizează: creșterea eficienței cheltuielilor pentru apărare; dezvoltarea cooperării în domeniul apărării; acordarea unei mai mari atenții dezvoltării bazei industriale. Planul mai stabilește acțiunile-cheie în domeniul apărării și securității Uniunii Europene, unele dintre ele fiind realizarea fondului european de apărare, realizarea unor mai bune investiții în industria de apărare și consolidarea unei piețe unice a apărării la nivel european.

Consiliul European a fost de acord cu realizarea *Fondului european de apărare*, iar liderii europeni au cerut să se realizeze rapid un acord care să privească *Programul european de dezvoltare industrială în domeniul apărării*.

În cadrul *Politicii de securitate și apărare comune (PSAC)* Uniunea Europeană a lansat, din 2003 și până în prezent, peste 30 de misiuni. La această dată Uniunea Europeană desfășoară 6 misiuni/operații militare și 10 misiuni civile în Europa, Africa și Orientul Mijlociu.

Consiliul European dorind să consolideze *Politica de securitate și apărare comună (PSAC) civile*, a identificat căi și modalități de acțiune și a luat măsuri pentru a mări eficiența PSAC civile și contribuția la abordarea provocărilor în materie de securitate. În acest context, Consiliul European și statele membre ale s-au angajat să consolideze misiunile civile din cadrul PSAC și la 19 noiembrie 2018, au convenit să amelioreze capacitatea de răspuns a PSAC civile, prin capacitatea de a lansa o nouă misiune de până la 200 de persoane în termen de 30 de zile.

Cooperarea dintre Uniunea Europeană și NATO a început de aproximativ 15 ani și a dus la realizarea și dezvoltarea unor instrumente în domeniul securității și apărării care au capacitatea de a oferi un nivel sporit de securitate individuală, națională și regională în Europa și nu numai.

În acest context, la 10 iulie 2018, Uniunea Europeană și NATO au semnat o *nouă declarație comună* unde acești actori stabilesc printr-o viziune comună modul în care vor acționa pentru prevenirea și combaterea amenințărilor comune la adresa securității.

Domeniile pe care se concentrează cooperarea dintre Uniunea Europeană și NATO sunt, în special²: mobilitatea militară; securitatea cibernetică; amenințările hibride; combaterea terorismului; femeile și securitatea.

Declarația comună privind cooperarea Uniunea Europeană -NATO scoate în evidență faptul că inițiativele recente ale Uniunii Europene de intensificare a cooperării în domeniul apărării și securității duc la creșterea nivelului securității transatlantice. Această declarație se bazează pe obiectivele *declarației comune precedente* (2016), care avea ca drept

---

² *Cooperarea UE în materie de securitate și apărare*, disponibil la <https://www.consilium.europa.eu/ro/policies/defence-security/> accesat la 20.08.2021.

obiectiv consolidarea cooperării dintre Uniunea Europeană și NATO în șapte domenii strategice, și anume³: amenințările hibride; cooperarea operațională, inclusiv chestiunile maritime; securitatea cibernetică; capacitățile de apărare; industria și cercetarea; exercițiile coordonate; consolidarea capacităților.

Cooperarea pentru contracararea amenințărilor neconvenționale în domeniul informativ. În rândul specialiștilor din domeniul securității și apărării nu există un consens în stabilirea momentului care a marcat trecerea la „*noua ordine mondială*”. Unii specialiști îl plasează la începutul anilor 90 – marcat, în planul amenințărilor la adresa securității, de dizolvarea blocului sovietic – *căderea zidului Berlinului* și de „*Conceptul Strategic*” al NATO din 1991, în timp ce alții consideră că evenimentele de la 11 Septembrie 2001 și, în consecință, momentul Praga, au determinat schimbări majore în percepția strategică a instituțiilor implicate, în mod direct, în procesualitatea securității internaționale.

Dar, indiferent, de opiniile specialiștilor din domeniul securității și apărării, în ceea ce privește momentul în care a avut loc schimbarea fundamentală a caracteristicilor mediului internațional de securitate, NATO este principalul actor în dinamica internațională și furnizor de securitate, în special, în spațiul euroatlantic, dar și la nivel global, care a demonstrat că poate să identifice și să armonizeze soluțiile optime de răspuns la crize și că are resursele necesare pentru punerea în aplicare a măsurilor necesare soluționării crizelor, fapt ce îi întărește statutul de alianță care poate să realizeze, în orice moment, apărarea colectivă.

Cooperarea pe linia informativă între statele Alianței, la această dată, se sprijină pe contribuțiile sistemelor de informații ale statelor membre, având la bază proceduri elaborate. Mecanismele cooperării pe această linie are caracteristici care pot fi perfectibile, având în vedere faptul că statele membre Alianței consideră că informațiile deținute care sunt confidențiale de importanță deosebită, sunt foarte sensibile și nu pot fi diseminate statelor membre NATO. De aici rezultă că suportul informativ al unui stat membru este decisiv în combaterea amenințărilor neconvenționale la adresa securității euroatlantice și internaționale. Mare parte din reticențele

---

³ *Ibidem.*

manifestate în diseminarea informațiilor necesare combaterii amenințărilor neconvenționale (terorismul internațional, crima organizată transfrontalieră și proliferarea armelor de distrugere în masă) au fost înlăturate după producerea evenimentelor tragice de la începutul secolului XXI.

Considerăm că este necesară intensificarea eforturilor pentru realizarea unei, cooperări eficiente în acest domeniu, în urma căreia structurile abilitate să identifice principii viabile cu ajutorul cărora să se poată reconfigura noua „*arhitectură de informații*” a Organizației Tratatului Atlanticului de Nord.

În opinia noastră, rațiunea existenței Organizației Tratatului Atlanticului de Nord este aceea de a asigura apărarea colectivă a tuturor membrilor săi și trebuie să constituie factorul principal, care să conducă la o mai mare încredere în structurile de informații ale statelor membre și la realizarea unui schimb de date și informații util documentării și instrumentării în vederea prevenirii și contracarării amenințărilor neconvenționale, în scopul articulării unui răspuns adecvat, având un caracter anticipativ pronunțat.

Considerăm că în domeniul intelligence cooperarea presupune o nouă etapă în colaborarea dezvoltată la nivelul structurilor și serviciilor de informații, o modalitate optimă de valorificare a potențialului structurilor și serviciilor de informații în comun cu partenerii implicați, mai concret, trecerea de la schimbul de informații cu caracter de generalitate la soluționarea în comun a unor cazuri și acțiuni punctuale. În acest caz este necesar să se identifice căi și modalități pertinente de utilizare a potențialului structurilor și serviciilor de informații (resurse umane, tehnice, logistice și financiare) deținute de comunitatea informativă a Organizației Tratatului Atlanticului de Nord, în vederea prevenirii și contracarării amenințărilor neconvenționale.

Limitele cooperării în domeniul intelligence sunt impuse de rațiunea obiectivă a secretizării activității desfășurate de serviciile secrete și de faptul că întreaga activitate a acestor servicii se bazează mai mult pe competiție decât pe coeziune. Schimbul de informații, în cadrul Alianței, între structurile și serviciile de informații are la bază acorduri specifice codate, fiind dificil sau imposibil de decriptat. Activitatea desfășurată de serviciile secrete ale statelor membre NATO este guvernată de o diplomatie proprie

prin care se urmărește protecția surselor și există rețineri față de schimbul de informații.

În urma celor prezentate, se desprinde următoarea concluzie, cooperarea în mare măsură depinde, de realizarea cadrului legislativ unanim acceptat de statele membre ale Uniunii Europene și nu de schimbarea modului de abordare a regimului surselor de informare.

În urma analizei mediul de securitate, constatăm că la nivel european există o gamă largă de amenințări neconvenționale comune tuturor statelor membre ale Uniunii Europene, cu efecte la nivel internațional. Efectele acestora, în anumite situații, sunt mult mai active în unele state dintr-o anumită zonă, decât în cele din afara zonei. În opinia noastră dezvoltarea inițiativelor regionale duc la dezvoltarea limbajului comun necesar prevenirii și combaterii amenințărilor neconvenționale la adresa securității europene și euroatlantice, prin care se poate asigura o comunicare reală în cadrul comunității de informații la nivel european, asigurând instrumentele adecvate de răspuns la acest tip de amenințări.

În afară de instrumentele utilizate de structurile și serviciile de informații trebuie să se stabilească terminologie clară care să permită compatibilitatea și interoperabilitatea acestor structuri în cadrul Uniunii Europene și Organizației Tratatului Atlanticului de Nord și dezvoltarea culturii de securitate care să fie în măsură să permită comunicarea la nivel european și euroatlantic. În urma celor prezentate putem afirma că se poate trece la redimensionarea activității structurilor și serviciilor de informații, valorificând experiența celor din comunitatea euroatlantică, care în opinia noastră reprezintă un element care poate să contribuie la realizarea compatibilității și interoperabilității la nivel operațional și structural în ceea ce privește cerințele Alianței pentru activitatea informativ – operativă.

Putem spune că, la această dată, este foarte important că statele membre NATO să coopereze în vederea elaborării unei strategii care să demonstreze că lecția anilor de la sfârșitul secolului trecut a fost înșușită, iar noile inițiative în combaterea amenințărilor neconvenționale vor fi orientate prioritar, spre eliminarea cauzelor și ținerea sub control a terorismului și nu spre constatarea și încercarea de limitare a efectelor negative ale acestor amenințări asupra stabilității internaționale.

În condițiile în care amenințările neconvenționale la adresa securității internaționale au determinat o concentrare a eforturilor tuturor

statelor democratice în direcția prevenirii și combaterii acestora, apare tot mai necesară intensificarea și perfecționarea cooperării între statele membre ale Uniunii Europene.

La început de secol XXI, Uniunea Europeană, în comparație cu unele organizații și instituții, aplică și coordonează instrumentele politicii de securitate. Folosirea acestor instrumente se face cu ajutorul agențiilor de securitate, care au încă rezerve în ceea ce privește schimburile de informații la nivel multilateral. Este cunoscut faptul că, la nivel executiv, Uniunea Europeană, la această dată, nu are responsabilități în ceea ce privește contracararea amenințărilor neconvenționale atât în spațiul comunitar cât și în afara acestuia.

Dar Uniunea Europeană dezvoltă structuri proprii, care au rolul de a organiza cooperarea în domeniul intelligence. Aceste structuri conturează structura informativă comunitară care se află într-o primă fază. Aceste structuri sunt Centrul Mixt de Evaluare (SITCEN), Divizia de Informații a Conducerii Militare Europene (INTDIV), Centrul Satelit al Uniunii Europene (EUSC) și Europol.

Prin raportare la cele patru structuri, majoritatea țărilor europene consideră că, în înțelesul clasic al termenului, pledând pentru consolidarea mecanismelor existente și transformarea acestora în veritabile „*instrumente de susținere informativă*” a politicilor comunitare. Astfel, în timp ce INTDIV și EUSC corespund, rigorilor în materie, în cazul SITCEN și EUROPOL se consideră că sunt necesare *reforme profunde*, care să vizeze: consolidarea și extinderea Centrului Mixt de Evaluare; extinderea responsabilităților Europol, la nivelul tuturor statelor membre și ameliorarea cooperării acesteia cu agențiile naționale de informații, precum și cu alte organisme comunitare (Eurojust, Tribunalul de Primă Instanță etc.)

Putem afirma că, la această dată, liderii europeni sunt preocupați pentru găsirea unor căi și modalități de eficientizare a cooperării în domeniul intelligence între statele membre ale Uniunii Europene în prevenirea și combaterea amenințărilor neconvenționale.

În mai multe rânduri lideri europeni au recunoscut că deficiențele înregistrate în domeniul intelligence afectează considerabil cooperarea pe linie antiteroristă și că sunt dificultăți în depășirea cadrului tradițional, privind schimbul informativ bilateral, situație care afectează crearea unui climat de încredere în vederea extinderii cooperării la nivel comunitar.

Cooperarea polițienească în scopul prevenirii și combaterii amenințărilor neconvenționale. Este necesar la început de secol XXI să se găsească căi și modalități de eficientizare a managementului cooperării polițienești la nivel internațional în general și european în particular, situație impusă de formarea și consolidarea, în marile centre urbane, unor grupări infracționale a căror constituire au la bază interese materiale, de putere, presiune și control. În aceste condiții organizații ale crimei transfrontaliere, încearcă și reușește foarte ușor să își creeze legături cu infractorii autohtoni, funcționarii publici, oamenii de afaceri, responsabili politici etc., care sunt dispuși să facă compromisuri oneroase, cum ar fi contrabandă, spălarea banilor, fraudele financiar-bancare, contrafacerea și plasarea de monedă falsă, traficul de droguri, traficul de ființe umane, explorarea ilegală a forței de muncă, sustragerea și comercializarea ilegală a obiectelor de artă și patrimoniu, introducerea frauduloasă de deșeuri toxice și radioactive, transporturile ilegale de capital peste graniță.

În epoca digitalizării, se simte mult mai puternică nevoia de inovare și cooperare polițienească pentru contracararea amenințărilor neconvenționale. Amenințările sunt din ce în ce mai neconvenționale și de actualitate în zilele noastre, dintre acestea cele mai nocive pentru Uniunea Europeană și nu numai sunt terorismul, crima organizată pe scară largă și criminalitatea cibernetică. Pentru a fi în măsură să țină pasul cu mediul infracțional actual, toate structurile care se ocupă cu aplicarea legii la nivel internațional trebuie să cunoască și să utilizeze datele digitale în toate activitățile polițienești.

Găsirea de căi și modalități de cooperare eficientă, pentru prevenirea și combaterea amenințărilor neconvenționale este un demers prioritar, deoarece aceste amenințări vizează obiectivele de importanță pentru statele membre în mod direct și a căror realizare afectează grav securitatea națională și europeană. Trebuie avut în vedere faptul că aceste rețele clandestine acționează sistematic, în ascuns, cu obiectivul de a controla și a pune în dependență folosind corupția, șantajul și violența, actul decizional la nivel de stat.

Cel mai eficient instrument juridic al cooperării, utilizat în scopul prevenirii și combaterii amenințărilor neconvenționale, adoptat de statele interesate, este acordul bilateral și/sau multilateral. Acest tip de acord poate

prevedea modalitățile de cooperare pentru prevenirea și combaterea amenințărilor existente la nivel zonal, european sau internațional.

Asistența juridică în materie penală și schimbul de date și informații operative cu caracter polițienesc sunt cele mai cunoscute modalități de cooperare polițienească internațională.

În opinia noastră cele mai importante sisteme din domeniul justiției și afacerilor interne, la nivel european, implicate în prevenirea și combaterea amenințărilor neconvenționale și în cooperarea polițienească, sunt acele sisteme care acționează aproape la fel având numeroase puncte comune în domeniul de activitate.

BIBLIOGRAFIE

Strategia Națională de Apărare a Țării Pentru Perioada 2020-2024, „Împreună, pentru o Românie sigură și prosperă într-o lume marcată de noi provocări”, București, 2020;

CÎRNICI (ANICA) L.L., *Terorismul european și impactul acestuia asupra securității naționale*, Editura Top Form, București, 2017;

Cooperarea UE în materie de securitate și apărare, disponibil la <https://www.consilium.europa.eu/ro/policies/defence-security/> accesat la 20.08.2021.

